

Tre nye Viser.

Tellemarkens Viser.

Mel.: Wärmelandsvisen.

Blandt Fjeldstiens Reider og Elvenes Hus,
I Birkeliens Skygger saa svale,
Ja der er jeg født og der ligger mit Hus,
I Tellemarkens yndige Dale.
Ja der vil jeg leve ja der vil jeg dø,
Dg der har jeg valgt mig en haarfager Mø;
Dg aldrig paa Valget jeg angrer.

Der ligger du Gausta mit stolteste Fjeld,
Som Taarnet du paa Fjeldstien throner,
Om Kvelden om Sommeren breder sit Tjeld
I Dalen paa Lundenes Kroner.
Da skinner dit Spir end mod Himmelens Sky,
Dg høit over Fjeld over Skove og By,
Dig Somanden hilser paa Havet.

Der drog jeg til Sæters med Rifle og Lur,
Medens Fuglene sang hele Natten,
Der ffød jeg en Bjørn i den bratteste Ar,
Dg svingede til Svanang med Hatten,
Der voxte mit Mod, der min Bringe blev varm,
Der langt ud paa Natten jeg holdt i min Arm,
I Dansen den fagreste Fente.

V box 26:757

Om Sommeren paa Fjeldet hver Dag er en Fest,
Naar Luren fra Bierne klinger,
Og Rakken han spiller i Fossens som bedst,
Og Guldbren i Dandsen sig svinger,
Medens dybt ind i Lundens det skjælvende Blad,
Hun synger sit sømmeeste Kjærligheds Kvad,
Hvor Duen og Narhanen spiller.

Det glimrer som Solvet i Morgenens Glands,
Naar Snefon i Vandet sig speiler,
Der Lyngblomsten fletter sin lysrøde Krands
Om Kjørnet, hvor Vildanden seiler.
Ja her bygger Sante hans sin Lovsal paa Fjeld,
Som lyser af Solguld i varmeste Kvæld
Og dufter af Birken og Hæggen.

Og Vinteren i Fjeldstuen glæder mit Sind,
Naar mørkeblaa Himmel hvælver
Sit Stjernetag over den deiligste Krone paa Træ,
Og Lyset i Himmelsøiet skjæver,
Der Fossens har bygget et Tempel i Le
Paa Klippen med blaagrønne Søiler.

Der bærer den Bonde sin fædrene Dragt,
Lig Fjeldet den solbhvide Troie,
Der glimmer en Soljer paa Barmens Pragt,
Som glæde med Sundhed i Diet,
Der lyder end Oldtidens sangrige Maal,
Der hænger paa Bæggen det arvede Staal
Med Blodpletter dunkle paa Bladet.

O Tellemarkens skjønne og herlige Land
Med Fossedue i Lundenes Sale.
Jeg elsker dit Fjeld og dit blinkende Vand
Og Blomster i styggerige Dale
Ja der vil jeg leve ja der vil jeg dø,
Saa rolig som Fuglen paa Fjeldvandets D:
Jeg lever der alle mine Dage.

Den svenske Pige, eller Nils som vilde reise til Ameritka.

Mel.: Den danske Pige.

O, Nils dog, o, Nils dog, o reis ei fra mig hen,
Nei bliv hos din Pige, min egen kjære Ven!
I Sverig vil jeg leve, i Sverig vil jeg dø! —
Nils bliv hos din Pige, bliv hos din svenske Mo.

Nei, Sverrig er fattigt og jeg vil Rigdom ha',
Jeg reiser bort fra Sverrig og til Amerika.
Du kan jo med mig reise og der blive mig huld,
Der skal jeg dig omgive med Silke og med Guld.

Jeg elsker ei Penger, men Svea er mig kjær,
Ja, jeg vil gjerne trælle, om du vil blive her.
O Nils bliv hos din Pige, bliv hos din svenske Brud,
Lad os arbeide sammen, velsigne vil os Gud.

Skal jeg da evig tælle i Fattigdom med dig,
Nei langt bort vil jeg reise, thi jeg vil blive rig.
Ja jeg vil Guldet grave udi Amerika,
Farvel, farvel min Pige! jeg Rigdom blot vil ha'.

Og Nils han pakked Mandsejen, hans Afsted var kort,
Endnu engang Farvel! og saa han reise bort.
Men han kom ikke langt, før Taarer triller ned
Fra Pigens blege Kinder, og hendes Hjerte svæved.

Bor Nils han blev da rørt, han kunde ei modstaa
Han kasted Mandsejen bort — jeg vil ei fra dig gaa,
Thi mere værd end Rigdom, ja mere værd end Guld,
Det er den svenske Pige, naar hun sin Ven er huld.

Og Nils saldt paa Knæ for sin elskede Mo,
Han greb hendes Hænder, ja, hos dig vil jeg dø,
Nu vil jeg blive hjemme i Sverrigs skjønne Land,
Jeg her vil for dig blive en god og stræbsom Mand.

Han arbeidede flittigt, han tro holdt sit Ord,
Han gravede og saæde udi den svenske Jord.
Han vandt ei Guld, men indved Sverrigs skjønne Strand
Der har han nu en Gaard og femogtyve Tøndeland.

En simpel Somandsfang.

Hvor skal man Trostak iblandt Piger finde, Nu den er visseligen rar at faa. ∴ Der fin's knapt en paa hele Jordens Rige, som man kan tro ei heller lide paa. ∴

En Somand er af Piger extimeret, endskjønt dem er saa ringe af Stand, Han maa sit Brød paa Søen surt fortjene ∴ og døie meget Dødt saa mangen Gang ∴

En Somand som paa Havet stedse vandrer, Han vandrer om udi et fremmed Land, Han ser saa mangen Pige for sit Die, ∴ men aldrig han sin Ven forglemme kan ∴

Dg hvorfor bad du om mit unge Hjerte, Dg hvorfor bad du mig at elske dig og hvorfor var min Kjærlighed ei længer, ∴ og hvorfor var du saa utro mod mig ∴

Her er min Haand, her er mit unge Hjerte, Her er den Blomst jeg plukket har for dig; ja tænk paa mig naar Storm og Uveir raser og Fissen svømmer sagtelig fra Land; Da maa dit Die udi Taarer rinde, ∴ fordi du var saa utro imod mig. ∴

Nu vil slutte, rolig vil jeg være og herpaa Pennen vil jeg lægge hen, Dg saa til Slut et ømt Farvel jeg byder ∴ og lev saa vel med den, som du har kjær. ∴

Aftensbefaling.

Froken S.'s Aftensbefaling til sin Kammerpige lod saaledes:

— Klara, hæng mine Hoster paa Lenestolen, læg mit Die varsomt i Esken; mine Skuldre kan du forvare i Komoden, mine Tænder skal puttes i Vandfadet og mit Bryst kan du lægge paa Natbordet.

Tilkjøbs hos G. B. Strøm, Prindsens Gade Nr. 25.

[Kra] u. a.